MIELIPIDE

Oikeustajuntani ”tekevälle sattuu” -laskun maksaa virheen tehnyt itse tai virheen sallinut organisaatio, verohallinto. **ANNIKKI SUURINIEMI LUKIJALTA-PALSTALLA**

LUKIJALTA

MARKKU VUORIKARI

Riekonpyyntiä Enontekiöllä.

Vastustamme Käsivarren kansallispuistoa

Me allekirjoittaneet Kilpisjärven kylän asukkaat, Enontekiön kuntalaiset vastustamme kansallispuistohanketta Kilpisjärven ja Käsivarren alueelle.

Kansallispuisto edellä mainitulla alueella vaikuttaisi eniten paikallisten ihmisten (noin 110 asukasta) jokapäiväiseen elämään ja viihtyvyyteen kielteisesti.

Osa suunnitellusta kansallispuistoalueesta on asutuksen välittömässä läheisyydessä ja lähellä paikallisten lähiliikunta- ja ulkoilualuetta liittyen näin myös suoraan vapaa-ajan rajallisiin harrastusmahdollisuuksiin.

Lumipeitteisenä aikana kuljetaan kelkoilla riekonpyyntipaikoille (ansapyynti) sekä kalajärville, joilla pilkitään ja kalastetaan verkoilla. Nämä tuovat lisän jokapäiväiseen ruokaan perheille sekä lisäelannon toimeentuloon.

Myös polttopuiden hankintaan tarvitaan kelkkaa. Kelkkailu on suosittu harrastus nuorisonkin parissa ja olennainen osa perheiden yhteistä vapaa-ajan viettoa.

Kylällä on varjoliidon harrastajia, ja he menevät lentopaikoille kelkoilla talvisin ja keväisin. Tämä harrastus on tuonut myös uusia matkailijoita alueelle.

Ulkopaikkakuntalaisten kelkkailu alueella on jo nyt tarkasti rajattua ja luvanvaraista. Paikkakunnalle on pikkuhiljaa muodostunut yrittäjäkunta, josta osa saa tuloja ohjelmapalveluista, muun muassa kelkka- ja rekisafareista Haltille. Tämä palvelu loppuisi kokonaan, ja yrittäjien toimeentulo vaikeutuisi.

Muutenkin kansallispuiston tuomiin mahdollisiin lisäansioihin suhtaudutaan varauksella.

Poronhoito on yksi alueen perinteisistä elinkeinoista. Muiden elinkeinojen ja toimintojen rinnalla sekin osaltansa kuormittaa alueen luontoa. Poronhoitoon kansallispuiston perustaminen ei tuone suuria vaikutuksia.

Lumettomana aikana paikkakuntalaiset saavat erittäin rajoitetusti mönkijälupia eteläisen Käsivarren alueella vakiintuneille kulku-urille muun muassa kalastusta ja marjojen poimintaa varten. Tämä vaikuttaa edelleen suoraan paikallisten toimentuloon.

Alueella kulkee paljon kalastusta ja melontaa harrastavia matkailijoita, jotka kulkevat tunturiin vesitasolla tai helikopterilla. Näiden matkailijoiden määrä vähenisi merkittävästi. Mahdollisesti molempien alan yritysten toiminta paikkakunnalla loppuisi.

Sikäli kun mahdollinen kansallispuisto lisäisi kävijämääriä alueella, kasvaisi matkailijoiden määrä ajankohtana, jolloin heitä jo nykyisinkin on alueella runsaasti. Sesonkiaikoina kylän majoituskapasiteetti on käytössä lähes täysimääräisesti, ja tunturissakin erämaatuvat ovat varattuina.

Hiljaisen ja pimeän kaamosajan kävijämäärään, joka nykyisellään on lähes olematon, kansallispuistostatus ei vaikuttane. Luonnon vaativat arktiset olot ja paikkakunnan huono saavutettavuus eivät tähän houkuta.

Saanan luonnon ystävät - Luomus ry on ollut kansallispuistohankkeen aloitteellisena toimijana. Enontekiöläisenä yhdistyksenä se kuitenkin koostunee pääasiassa muualla kuin Enontekiöllä asuvista ihmisistä (yksikään hallituksen jäsenistä ei ole enontekiöläinen) eikä näin ollen edusta allekirjoittaneiden paikallisten ihmisten mielipidettä.

Marjut Muotkajärvi ja 88 muuta allekirjoittajaa

Vääriä luuloja

Jostain on päässyt vallalle käsitys, että maataloutta ja puolustusvoimia ei enää tarvita kuin poikkeuksellisissa kriisitilanteissa. Käsitys on väärä.

Järki käteen

Lomittajista

Koskahan tänne Pirkanmaan alueelle saataisiin ammattinsa osaavia ja koulutettuja lomittajia. **Väsynyt viljelijä**

Lupa on

15.4. on hanget korkeat nietokset ja lietteen ajo sallittu. Paljonko laitan pakkasnestettä lietekuutiota kohden ennen kuin ympäristöministeri älähtää? **Suuttimet jäässä**

Edunvalvontaa

MTK on ainoa valtakunnallinen edunvalvoja myös metsäasioissa. Muistakaa metsänomistajat se.

Ei nimimerkkiä

Kevään tukimaksatukset, vuoden 2012 loppuosat, taas pahasti myöhässä. Eikä MTK puutu mitenkään tähän epäkohtaan. **Viivästyskorko**

Miksi EU ei puutu MMM:n epätasa-arvoiseen tukipolitiikkaan, mikä rajoittaa kilpailua ja estää maatilojen tehokkuuden lisäämisen. **Ei nimimerkkiä**

Kiitokset

Kiitos Jaana Uolamo hyvästä kirjoituksesta lapsista (MT 15.4.). **Maalainen**

Opiskelemaan

Herra Ollikaiselle (MT 10.4.) suosittelen maa- ja ympäristökemian opintoja sekä tutustumista suomalaiseen maatalouteen.

Täsmäviljelijätär

VIERASKOLUMNI

Kalamiesten kapina

Enää kalamiehet eri puolilla Suomea eivät ole hiljaa. Suomessa on 12 uhanalaista kalalajia, joita Suomessa vuosikymmeniä harrastettu kalastuspolitiikka on meiltä ryöstämässä.

Kyse on saimaannieriästä, järvilohesta, meritaimenesta ja meriharjuksesta. Kaikki nämä ovat äärimmäisen uhanalaisia. Ankerias, vaellussiika ja järvitaimen ovat erittäin uhanalaisia, Itämeren lohi vaarantunut. Kalat voidaan vielä pelastaa, mutta päättäväisiä toimia tarvitaan nyt. Maa- ja metsätalousministeriön (MMM) selittelyjen aika on ohi.

Turun saaristossa kesiä viettävänä kalastus ja meri ovat minulle sydämen asioita. En ole voinut hiljaa katsoa sivusta vanhentunutta edunjakopolitiikkaa uhanalaisten kalojen kustannuksella.

Itämeren lohen kalastuskiintiöistä väännetään EU:ssa, mutta muut kalansuojelun toimet ovat omissa käsissämme.

Tornio-Muonionjokiseura ja Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen (Rktl) asiantuntijat saivat vuosikymmeniä vaatia meritaimenen suojelua Tornionjoessa. Kun uhanalaisuusluokka nousi kolme vuotta sitten äärimmäisen uhanalaiseksi, MMM viivytti rauhoittamistoimia. Ensin ministeriö halusi rajoittaa rauhoituksen vain jokialueelle mutta taipui lopulta rauhoittamaan jokisuun merialueen. Silti valtaosa meritaimenista edelleen jää saaliiksi tämän alueen ulkopuolisella merialueella tai sivujoissa.

Suojelutoimet tulevat liian myöhään ja ovat liian vähäisiä.

Kalastuspolitiikka ei ole ollut kestävää muidenkaan lajien kohdalla. Alamittojen alhaisuus tutkijoiden suosituksiin nähden on johtanut monien petokalojen vähentymiseen sekä lisännyt Itämeren rehevöitymistä ja poistokalastuksen tarvetta. Kaikki häviävät, myös ammattikalastajat.

Ylikalastus on hölmö tapa uhrata kalakannat, heikentää ekosysteemejä sekä menettää kestävän enimmäissaaliin ja kalastusmatkailun tuomaa taloushyötyä. Alamittojen nosto kasvattaisi saaliita ja elvyttäisi kalakantoja tutkijoiden mukaan jo muutamassa vuodessa.

Viime vuosina asenteissa on tapahtunut kuitenkin edistystä. Uusi kalatiestrategia on hyvä suunnannäyttäjä sille, että siirrytään istutuksista vaelluskalojen nousun helpottamiseen. Nyt pikaisella valmistelulla nostetaan ainakin saimaannieriän, meritaimenen, järvitaimenen ja järvilohen alamittaa. Kalastuslain uudistuksessa huomioidaan paremmin uhanalaisten kalakantojen suojelun erityistarpeet.

Kaikkein tärkein toimi uhanalaisten kalalajien osalta olisi rasvaevällisiä luonnonkaloja koskeva vapautuspakko. Alamittojen nostojen on oltava riittäviä kaikkien uhanalaisten kalalajien osalta. Saimaannieriä tarvitsee rauhoituksen.

Vaelluskalojen nousua edistävät kalatie- ja luonnonhoitohankkeet voidaan toteuttaa priorisoimalla niitä EU-rahastojen käytössä. Myös vesilaitosten kanssa on keskusteltava kalateiden rakentamisesta ja ekologisen virtaaman turvaamisesta.

Lohistrategiassa on päätettävä sekakalastuskiellosta ja siirryttävä jokisuun kalastukseen. Hemilän asetuksen aikarajat pitää palauttaa.

Kalakantojen elvyttäminen on kaikkien etu, niin ammattikalastajien kuin vapaa-ajan kalastajienkin. Kalakantojen elpymisen ja vaelluskalojen nousun helpottamisen taloudelliset hyödyt ovat mittavia. Kymijoesta voisi tulla yksi Euroopan suurista kalastusmatkailun joista.

Maa- ja metsätalousministeriöllä on nyt näytön paikka. Seuraavan kahden vuoden aikana odotukset on lunastettava.

VILLE NIINISTÖ on ympäristöministeri ja vihreiden puheenjohtaja.

ville.niinisto@eduskunta.fi

Verohallinnon virheet tulevat kalliiksi

Verohallinto oli ”unohtanut” maatalouden veroilmoituslomakkeita 30 000 ja erikseen arvonlisäveroilmoituslomakkeita 30 000 kätkölaatikkoonsa (MT 5.4.).

Samassa artikkelissa verohallinnon työntekijä ilmoitti, jos verovelvollinen ”unohtaa korjata erikseen” verohallinnon virheen, verohallinto laskuttaa huomautusmaksuilla, viivästyskoroilla, veronlisäyksillä koko arsenaalillaan – ja juuri verovelvollista.

Pääkirjoitus ”tekevälle sattuu” (MT 8.4.) kommentoi samaa aihetta. Pääkirjoituksessa viitattiin Palkka.fi-palveluun ja ministereitä myöten tapahtuvaan ”unohteluun”. Minulla on kokemusta verohallinnon ”unohtamisista”.

Tapahtuma: Verohallinnon verosihteeri lähti vuorotteluvapaalle. Lähtijä ei kertonut kenellekään, mitä töitä jäi keskeneräisiksi. Sijaista ei ollut määrätty. Vuorotteluvapaa oli päätetty kolmen verosihteerin välisenä. Puolen vuoden välein he vaihtoivat vuorotteluvapaataan.

Olin lähettänyt hyvissä ajoin verotukseeni liittyvän oikaisun elokuun alussa 2012.

Tammikuussa 2013 puhelin soi. Henkilö ilmoitti, että ”hän ei rupea verohallinnon virheitä ja laittomuuksia korjaamaan eikä allekirjoita kieltäytymistänikään”. Asiani oli ajautunut hänelle alkuperäisenä pyyntönä paperikirjeen muodossa liian myöhään.

Verohallinnon ohjeessa sanotaan, että ilmoitukset voi jättää samassa kirjeessä helmikuun 28. päivä. Lisäksi ohjeessa kerrotaan, että muutokset vuoden 2011 ilmoituksiin sai tehdä kirjallisina lokakuuhun 2012 saakka veloituksetta. Kun soittaja otti yhteyttä tammikuussa 2013, pyytämääni korjausta ei voinut enää tehdä.

> Uhrin uhkaaminen ylimääräisillä maksuilla on todella törkeää.

Verohallinnon uhkaamat rangaistukset tulivat maksuun. Olen maksanut pitkin hampain.

En voinut tietää, että kirjeeni makasi jonkun vuorotteluvapaalla olevan verosihteerin kirjoituspöydän laatikossa.

Oikeustajuntani ”tekevälle sattuu” -laskun maksaa virheen tehnyt itse tai virheen sallinut organisaatio, verohallinto. Uhrin uhkaaminen ylimääräisillä maksuilla on todella törkeää ja ennen kaikkea vastuun pakoilua parhaimmillaan. Anteeksipyyntö ei tarkoita, että laskun saisi lähettää ja asia olisi sillä pois pyyhkäisty.

8.4.2013 oikeusministeri Anna-Maja Henriksson totesi, että käräjäoikeudet ja oikeusapu loittonevat maaseudulta. Tässä on käytännön esimerkki verohallinnon loittonemisesta ostopalvelun avulla Espanjaan, Viroon, Intiaan, Venäjälle ja niin edelleen.

Kun soitan verohallinnon palvelunumeroihin, mihin tahansa niistä, asianmukaista neuvoa luulee saavansa virkamiesvastuulla.

Minulle kerrottiin, että ostopalveluna annettu neuvonta ei kuulu virkamiesvastuun piiriin!

Annikki Suuriniemi
verovelvollinen

Kuitupuuta kirpputorihintaan

Innostuin metsänomistajana ja eläkkeellä olevana metsänhoitoyhdistyksen toiminnanjohtajana tutkimaan arkistoistani kuitupuiden kantohintojen kehitystä. Olin raumalaisittain sanottuna ”kuin slaagin saanut”, kun havaitsin, kuinka mitättömäksi on käynyt esimerkiksi kuusikuitupuun hinta. Lukekaapa nyt tarkkaan nämä laskelmat ja hämmästelkää.

Ostin vuonna 1968 tuliterän kuplavolkkarin, hinta 8 000 markkaa, nykyarvoon sovitettuna 11 830 euroa (Tilastokeskuksen nettisivuilta saatu korjauskerroin 1,4788).

Kuusikuitua kuittaantui tähän summaan 350 kiintokuutiota eli mottihinnaksi tuli 33,80 euroa.

Tämän päivän vastaava hinta on 19 euroa. Se on alle 60 prosenttia vuoden 1968 kantohinnasta, eikä 350 kuutiolla saa nyt kasaan kuin 6 650 euroa. Ei saisi enää volkkaria irti – ei edes mopoautoa. Senkin kalliimpaan malliin tarvittaisiin peräti 800 mottia puuta, ja ensiharvennusleimikossa määrä pitäisi nostaa jo tuhanteen kuutioon.

Kirpputorihintaista puuta pinossa, K. E. Salminen kirjoittaa.

Ajakaapas nyt metsäteollisuuden ”isot pojat” – nykyajan sellu- ja paperiwaldenit mopoautolla moisen pinon viereen järkeilemään, onko niiden arvosuhteissa kaikki kohdallaan. Minä ainakin nimitän nykyisiä kuitupuiden hintoja kirpputorihinnoiksi.

Haastan metsäteollisuuden pomot perustelemaan tällä palstalla, miksi – kun maailma vanhenee – kuitupuiden kantohintojen reaaliarvo sen kuin vain laskee.

K. E. Salminen
sotakirjailija
Eurajoki

Kaupallinen metsästys

Olen perinyt osan maatilasta Länsi-Suomesta, tiheän valkohäntäpeurakannan alueelta. Tila on vuokrattu paikalliselle metsästysseuralle vastikkeetta, kuten Suomessa on ollut tapana. Saamieni tietojeni mukaan metsästysseura on harrastanut kaupallista metsästystä minun sekä muilla vuokraamillaan alueilla.

Metsästysseura on myynyt valkohäntäpeuran metsästystä suoraan asiakkaille vastikkeetta vuokraamilleen mailleen.

Metsästysseura on myynyt valkohäntäpeuran lupia myös metsästysmatkailuyrittäjille, jotka ovat tuoneet maksavat asiakkaat seuran maille metsästämään, vieläpä kovaan hintaan.

Ymmärrän metsästysseurojen vaihtojahdit ja pienimuotoisen kaupallisen toiminnan, jonka tuloilla seuratoimintaa tuetaan, kun rakennetaan metsästysmaja ja saaliinkäsittelytilat tai järjestetään peijaiset, joihin olen itsekin osallistunut. Maanomistajana minua kuitenkin hämmentää tällainen kolmannen osapuolen harjoittama yritystoiminta, josta maanomistaja ei saa mitään korvausta.

Miten verottaja suhtautuu tällaiseen metsästysseurojen liiketoimintaan jotka ovat verovapaita, yleishyödyllisiä yhdistyksiä? Onko metsästysseurojen järjestämä kaupallinen metsästys yleistä? Onko tämä toiminta yleisesti metsästysoikeuden vastikkeetta vuokranneiden maanomistajien hyväksymää? Todennäköisesti ei ole.

Perikunnan osakas

Voiko olla totta?

MT on kirjoittanut viime aikoina puuenergiasta esimerkiksi seuraavasti: hakkuualueen kannot hehtaarilta vastaavat 20 000:ta litraa polttoöljyä.

Tämä pani miettimään, että voiko olla totta, kun hyvästäkään metsästä, jossa on vaikkapa 300 kiintokuutiota puuta hehtaarilla, myyjä voi saada korkeintaan 20 000 euroa.

Jos tuon 300 kuutiota kaunista mäntyä hakettaisi, irtohaketta kertyisi 600 kuutiota. Yksi irtokuutio vastaisi siis sataa litraa öljyä, 600 irtokuutiota 60 000:ta litraa öljyä. Eli sen arvo on kolminkertainen sahatukkiin verrattuna.

Laskenko pahasti väärin? Ei olisi tukissa haittana kivet ja sora, kuten kannoissa. Selittäkää nyt viisaat, miten asia on.

AY

HUIDUNPERÄ

Koulumme ja lapsiperheemme puhuttavat

Peruskoulumme arki on näinä päivinä saanut edelleen aiheellisesti myönteistä julkisuutta osakseen, mutta nyt on tullut myös kritiikkiä. Sitä tulee nykyisin etenkin oppilaiden vanhemmilta.

Kritiikki saattaa ihmetyttää, sillä äskeisinä vuosina peruskoulumme sai erityisen myönteistä, kansainvälistä huomiota osakseen. Alan ulkomaiset asiantuntijat totesivat tällöin sen suorastaan maailman ensimmäisiin kuuluvaksi opinahjoksi.

Nyt ovat peruskoulumme oppilaat saaneet meillä median kuvausten mukaan aikaan melkoisen työrauhaongelman. Mannerheimin lastensuojeluliiton pääsihteeri Mirjam Kalland on juuri todennut, että opettajiemme totutut toimintatavat ovat joutuneet murrostilaan. Tähänastiset järjestyksenpitotoimet eivät yllättävästi enää ole kovinkaan hyväksyttyjä.

Etenkin oppilaiden huoltajat ovat nyt aktivoituneet. Huoltaja nosti syytteen muun muassa, kun opettaja pyysi ensin häirikköoppilasta poistumaan luokasta, epäonnistui siinä, otti lopuksi lakin oppilaan päästä sekä talutti hänet käsivarresta rehtorin kansliaan.

Kyse oli tällöin oppilaan pahoinpitelystä.

Toisessa tapauksessa rehtori kehotti vanhempia hakemaan häirikkölapsensa pois loppupäiväksi. Seurauksena nämä kantelivat rehtorista aluehallintovirastolle. Ratkaisu sitten kuitenkin tapahtui rehtorin hyväksi.

Mediamme on tehnyt tiettäväksi, että peruskoululaiset alakoululaisista alkaen ovat väli- ja oppitunneilla menettäneet malttinsa. He ovat käyttäytyneet väkivaltaisesti, heitelleet kivin ja kirjoin paikalla olijoita opettajaa myöten ja käyttäneet sopimatonta kieltä koulusta ja opettajista.

Häiriköivän teinin taas todetaan tuntevan pahaa oloa. Häntä vaivaavat yksinäisyys, epävarmuus, tunnemyrskyt ja samalla huomion saamisen tarve. Seurauksena on monenlaisen häiriköinnin ohessa kiusaamisen tarve.

Pääkaupunkiseudun koulun miesopettaja suorastaan erotettiin virastaan, kun hänen suullinen puheensa häirikköoppilaalle ei ollut auttanut, eli oppilas ei suostunut poistumaan ruokalasta. Kun opettaja ohjasi oppilaan selästä työntäen poistumaan, hänen tekonsa tulkittiin pakkokeinoksi.

Kyseinen opettaja Antti Korhonen sanottiin irti. Se on herättänyt melkoista hämmästystä. Tiistaihin mennessä oli jo 214 000 kansalaista ottanut myönteisen, hyväksyvän kannan opettajan menettelyyn.

Kun on etsitty syitä oppilaiden häiriökäyttäytymiseen, on viitattu perheiden nykyvaikeuksiin.

Runsas pitkäaikaistyöttömyys vaikeuttaa monin tavoin perheiden asemaa. Ennen koulu ja opettajat olivat sitä paitsi vanhempien hyväksymiä ja arvostamia. Nyt vanhemmat, toistettakoon, ovat usein kriittisiä koulua ja opettajia kohtaan ainakin pääkaupunkiseudulla.

Kansantaloustieteen professori Vesa Kanniainen totesi äskettäin julkisuudessa, että ”joidenkin häiriköiden oikeudet näyttävät olevan tärkeämpiä kuin opettajien ja opiskelunhaluisten lasten oikeudet”.

Taiteilija Riiko Sakkinen puolestaan totesi puolisostaan, yläasteen ja lukion opettajasta: ”Hänelle oppilaiden ja vanhempien antamat tappouhkaukset ovat arkipäivää. Oppilaat potkivat autoamme peilit rikki hylättyjen arvosanojen jälkeen.”

Ehdotuksia tehdään nykytilan korjaamiseksi. Entisiä koulurakenteita ehdotetaan palautettaviksi koulu- ja koululuokkayhteisöihin. Koulujen ryhmäkokojen supistamista ja erityisoppilaiden ja erityisopetuksen lisäämistä ehdotetaan.

Lasten- ja nuorisopsykiatrian erikoislääkäri Seppo Mäkinen toteaa kiintoisasti, että peruskoulu ei meillä ole vuosiin vastannut ”huolestuttavan monen nuorukaisen oppimishaluun tuloksia tuottavalla tasolla”. Kirjoittajan mukaan se näkyy meillä jo akateemisissa ammateissamme. Nyt ehdotetaan varsinkin miesopettajien osuuden lisäämistä kouluihin.

Kuvaava on myös tilasto maamme lääkäriksi opiskelijoista: Vuonna 1971 heistä 25 prosenttia oli naisia. Armeijan käyneet pojat saivat silloin jopa lisäpisteitä suostuessaan opiskelemaan nimenomaan lääkäriksi. Nyt alle 30-vuotiaista lääkäreistä miehiä on vajaat 30 prosenttia.

Niin kertovat meillä nykyluvut ja -tilastot. Tasavertaisia kansalaisia kyvyiltään ja toimiltaan miehet ja naiset toki tässä maassa ovat, kun vallitsevia ongelmia hoidetaan ja ratkaistaan.

HEIKINTYTÄR